

‘Het verlangen naar vanzelfsprekendheid blijft’

KIRSTEN OTTEN

SIESE VEENSTRA

LOOPBAAN

Toen **Samar Dijkman-Mardo** in 1998 als Syrische vluchteling in Nederland belandde, wilde ze niets liever dan ‘erbij horen’. Ze zette alles op alles om de taal te leren, te studeren, Nederlandse te worden – met veel succes. Maar ‘het verlangen naar vanzelfsprekendheid blijft.’

‘**W**e zijn met z’n zessen op verschillende momenten naar Nederland gekomen,’ vertelt Samar Dijkman-Mardo (Aleppo, 1976). ‘Mijn vader eerst. Daarna mijn moeder, samen met mij en m’n kleine, achtjarige broertje. Mijn oudere broer en zus volgden ongeveer een jaar later. Het was voor ons niet meer veilig in Syrië.’ Het gezin kwam eerst in een opvangcentrum in Zevenaar terecht, en van daaruit ging het steeds noordelijker: naar Zwolle, Gasselternijveen en uiteindelijk Groningen.

‘Het leren van de taal had voor mij prioriteit. De azc-klasjes gingen mij te langzaam, dus ik stortte mij op de taalboeken die ik leende van COA-medewerkers. Toen ik die allemaal had doorgewerkt, brachten ze me in contact met het UAF, een organisatie die vluchtelingen begeleidt die willen studeren.’ Het UAF zorgde ervoor dat Dijkman-Mardo bij het Talencentrum van de RUG haar NT2-diploma kon halen en haar Engels kon bijspijkeren. Vervolgens behaalde de voormalig economiestudente

aan het Noorderpoortcollege in één jaar het vwo-diploma, waarna ze kon beginnen aan de studie farmacie, een vakgebied dat haar al van kinds af aan fascineert.

‘Voor de inschrijving voor farmacie heb ik al mijn moed moeten verzamelen. Zou ik het wel kunnen? En toen ik eenmaal in de collegebanken zat, voelde het aan alle kanten gek. Ik was nog maar twee jaar in Nederland, ik was ouder dan de anderen, ik kende de cultuur niet. Mijn focus lag op meedoen: wat doen de anderen? Wat is gepast en wat niet? Hoe kom ik over? Ben ik goed verstaanbaar? Mijn klasgenoten en de decanen Karen Voskamp en Solita van Duin deden enorm hun best om mij aan te laten sluiten, maar toch voelde ik me eenzaam.’

‘Het was ook een drukke periode, waarin ik regelmatig nachten door moest werken om bij te blijven. Maar ik haalde goede cijfers en studeerde uiteindelijk cum laude af.’ Tijdens haar studie trouwde Dijkman-Mardo met Pieter Jan, een voormalige COA-medewerker

die ze nog kent uit het azc in Gasselternijveen, en werd ook hun eerste zoon geboren. Even overweegt Dijkman-Mardo een promotieplek, maar het was niet het juiste moment: ‘Ik vond het té intensief en besloot te gaan voor de opleiding tot openbaar apotheker specialist. Ik kon aan de slag in Veendam, waar ik nog altijd met heel veel plezier werk, inmiddels als behorend apotheker en opleider.’

Tegenwoordig is Meerstad haar thuis. Dichten en zingen zijn voor haar belangrijke uitlaatkleppen. Sinds 2017 zingt ze in het Groningse vluchtelingenkoor New Life Choir, dat vorig jaar de grote voorstelling Dagboek van... maakte. ‘Mijn jongste broer Majd, tegenwoordig acteur bij het Internationaal Theater Amsterdam, deed de eindregie,’ vertelt Dijkman-Mardo trots. ‘De opvoeding van onze twee zoons probeer ik zo Nederlands mogelijk aan te pakken. Zo hoop ik die jongens een onbetwistbaar gevoel van vanzelfsprekendheid mee te geven. Niet hoeven nadenken over hoe het hoort, daar verlang ik na al die jaren nog altijd naar.’